

ANUL V. - No. 5.
1 Ianuarie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine”
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL :

I. C. Cătuneanu : Urare și mulțumire.
Gen. Tarnoschi : „Uniunea Evreilor”.
T. Ionescu : Problema jidovească discutată la Cameră în 1910
N. Popa : Alegerile Domnului Maniu.
Moș I. V. Ț. : „Denunțarea cartelului petroliștilor”.
V. Petrescu : Dela Ana la Caiafa.
Infrățirea Românească : Un document al vremii.
I. C. C. : „Poetul G. Tutoveanu”
I. Schiopul : Teroarea în alegeri din județul Năsăud.
I. Potra : De ce nu se românizează orașele și târgușoarele
în ținuturile alipite.
A. L. : Ostașul jidan
Correspondență depe Valea Someșului.
Correspondență din Viena.
Informațiuni.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4:

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine”

Urare și mulțumire.

Dorim tuturor cititorilor noștri un an mai bun decât cel trecut, cu un traiu mai înbelșugat, însuflețit de o simțire mai românească, în stare să le oțelească rezistența față de iudaizarea crescândă, la care ne-au expus rând pe rând partidele de guvernământ dela înfăptuirea României mari.

Le mulțumim din suflet pentru prețiosul ajutor ce ne dau susținând revista; și cu acest prilej ne îndeplinim plăcuta datorie de a mulțumi în mod public și tuturor acelor cari, pe lângă abonații noștri, ne-au onorat cu voturile lor dovedind într'o atmosferă de rătăcire colectivă, că și-au păstrat cumpăna judecății și simțul pământului strămoșesc.

Urăm la pragul anului 1929 ca această lumină sufletească, pe care nu a putut-o stinge duhul necurat al aurului jidovesc, să cuprindă, să cucerească și să stăpânească pe toți fiii de baștină ai acestei țări, ridicându-i la momentul istoric, ca pe un singur om, spre a curăți trupul bolnav al neamului de lepra jidovească.

I. C. Cătuneanu.

„Uniunea Evreilor”

Încă de mult doream, să știu, ce scop și ce rol are acea „Uniunea Evreilor” și abia acum mi-am putut da seama că, este o asociație curat drăcească pe care cahalul a născocit-o în scopul de a-și masca tendința ascunsă și criminală ce urmărește, aceea de a transforma țara românească într'o adevărată Palestină.

Să mă explic:

Atâta timp cât Constituția țării nu da drepturi politice Evreilor, decât numai dacă îndeplineau anumite condițiuni de stagi, capacitate etc. prevăzute de Art. 7 bis, era — par'că — mai de înțeles ca, Jidanii, să-și aibă un fel de căpetenie a lor, care să îngrijească și să vină în ajutorul

masei generale, ce s'ar găsi în suferință. (Apoi ei — Jidanii — fiind răspândiți pe toată întinderea țării, aveau — poate — nevoie de o căpetenie mai ales religioasă, care să-i mențină mereu uniți și în credința lor, în scopul de a nu se asimila cu populația de baștină, în mijlocul căreia trăesc și se hrănesc.

Dar — azi — când constituția țării nu mai face absolut nici o deosebire între Românul băștinăș și între un Jidan, fie el chiar un venetic criminal fugit din cine știe ce parte a lumii, ca să scape de o pedeapsă ce trebuia să sufere.

Azi, când statul — prin buget — le întreține sinagoge și școlile plă-

tind regulat și cu sfințenie pe Rabini, pe hahami, ca și pe belferii până și a celor mai mici școale.

Azi, când constituția le garantează libertatea cultului în limba lor și îngrijește părințește ajutând pe cei nevoiași ori izbiți de întâmplări nenorocite, ca incendiu, înecuri, boli etc.

Azi — zic mă întreb, oare ce rost și ce rol mai poate avea aceea „Uniunea a Evreilor” care — până mai dăunăzi — își mai adăogase fără nici un drept și titlul de „pământeni”, iar acum în urmă, au mers cu îndrăzneala a-și mai aroga fără rușine și titlul de „Români”, numindu-se „Uniunea Evreilor pământeni Români”!

Nici odată această „Uniune ovreiască” n'a avut scopul de a ajuta masa scăpătată, ci gândul și scopul ei a fost numai acela, de a nu-i scăpa din mână și a-i ținea tot mereu sub călcăiul legii lor drăcești „ucide pe cel mai bun goim”.

Și ca dovadă că, „Uniunea” nici când n'a avut un scop filantropic, cum ar fi acela de a ajuta pe cei nevoiași și săraci, este faptul cunoscut de toată lumea, acela că, fie Jidanul oricât de sărac, sau oricât de nevoiaș, el, *trebuie, e dator să plătească o dare cât de mică, care — prin rabini — se varsă Uniunii ce-și are sediul în capitală. Și pentru ca acest plan drăcesc, să poată aduna la centrala uniunii un fond cât mai mare, s'a recurs la ajutorul religiei lor habotnice, care oprește pe Jidan de a-și tăia pentru hrana lui, fie chiar un puiu de găină, decât numai prin hahami plătind o dare, care variază după mărirea și felul paserei ce vrea, să mănânce (gâscă, rață, pui, etc.).*

În capul „Uniunii”, stă *marele rabin*, care se ascunde după câteva persoane mai de seamă, însă anume aleși dintre cei mai inteligenți, mai șireți și în special mai dibaci în a vâri intriga între persoanele creștine ce se găesc în capul diferitelor partide politice; iar fondurile adunate dela coreligionarii habotnici, le permit a cumpăra conștiințele celor fără avere însă dornici a trăi ca niște miliardari. Apoi consiliile de ad-

ministrație a tuturor băncilor și diferitelor întreprinderi industriale și comerciale, nu sunt oare ocupate de Români, pe care îi întrebuințează ca coade de topor?

Uniunea evreească astfel compusă și ea având ramificații până și în cele mai mici târgușoare și chiar la sate, lesne i se poate deduce marea și puternica ei influență asupra masei totale, întrucât toți rabinii mari și mici, ca și toți hahamii fiindu-i la dispoziție executarea ordinelor primite în ascuns dela centru, se face cu o punctualitate absolut oarbă și drăcească.

De regulă ordinele dela centru sunt scrise pe un petic de hârtie în termeni scurți și laconic, dar rabinii și hahamii — având anumite instrucțiuni primite relativ tot dela centru, știu a le desvolta și comenta în sinagogi și în casele — zise — de rugăciuni cu atâta competență, în cât merg până a arunca anatema și blestemul asupra tuturor celor care n'ar fi întocmai următori.

Sinagogele ca și toate casele de rugăciune, — mai ales acum după ce li s'au dat toate drepturile — au devenit adevărate cuiburi dela tribuna cărora toți rabinii propovăduesc în mod deschis și fără nici o teamă de răspundere *ura și disprețul a tot ce este Român și Creștin*. Și, ca să dovedesc acest lucru și întrucât cadrul ce-mi este îngăduit nu-l pot depăși îmi rezerv dreptul ca, cu altă ocazie, să povestesc o mică istorioară ce mi s'a întâmplat chiar mie aci în Iași.

Și lucru curios se observă azi. Din momentul ce constituția țării le-a dat toate drepturile politice, Uniunea Evreilor din București, nu numai că, nu s'a desființat, după cum ar fi fost logic, dar, din contră s'a întărit și mai mult mergând chiar până a face un adevărat *stat in stat!* Și cine nu cunoaște faptul că, din birourile acestei uniuni drăcești și prin presa lor venală pornesc toate ponegririle și toate defaimările cele mai abjecte în contra statului, a guvernelor și a tuturor așezămintelor țării?!

De ce oare celelalte neamuri străine conlocuitoare pe tot întinsul țării ca: Nemți, Unguri, Rusi etc. n'au „uniuni” și numai Jidanii țin mortiş la aceasta asociațiune criminală și drăcească?

Și de ce oare toate guvernele care s'au perindat la cârmă rând pe rând nu a desființat-o și nu i-a tăiat de unghioară?!

Da, în adevăr nici un guvern nu s'a putut atinge de această născocire drăcească abs. ut numai din cauza Cozilor de topor anume gras plătiite, să n'o clintească.

Ca bătrân în pragul vieții, am toată credința că noul guvern și în special primul ministru Iuliu Maniu — ca unul care a purtat și știe ce va să zică jugul străin — va lua măsuri ca încetul cu încetul din puternica „*Uniune a Evreilor pământeni și Români*”, de azi, să nu mai rămână de cât o tristă și dureroasă

amintire.

Și mai rog respectuos pe dl prim ministru Iuliu Maniu, să nu piardă nici un minut din vedere că, cu fiecare zi ce trece, puterea L. A. N. C. crește mereu și curând sau mai târziu, ea tot își va îndeplini menirea.

General Tarnoschi

Iași.

Problema jidovească discutată la Cameră în 1910.

Purtarea nerușinată și atacurile îndrăznețe ale presei jidovești, față de toate măsurile luate de Statul român în interesul siguranței sale publice, au revoltat și pe cei mai cuminți oameni ai noștri.

În 1910, când unealta judaismului, mascat sub numele de exponent socialist în România, Drul Rakovsky (azi comisarul Sovietelor judeo-ruse), a fost expulzat, presa cu perciuni a început agitațiunile cele mai înfierbântate, iar calomniile și injuriile la adresa conducătorilor Țării nu mai aveau sfârșit.

Atunci s'a ridicat istoricul nostru — cu firmă universală — dl N. Iorga profesor universitar și deputat al mișcării naționaliste, alături de dl A. C. Cuza, pentru a da lămuririle necesare, și pentru a risipi controversele asupra primejdiei ce amenința Statul român, din partea judaismului lacom, și vecinic în căutarea de noi pământuri.

Iată fragmente din textul cuvântării rostite de dl prof. N. Iorga, redactate de dl A. C. Cuza în articolul „*Naționalistii și Problema jidovească*”:

„*Problema jidovească nu este de relativitate, ci un pericol național absolut*”.

„Și din acest punct de vedere (al uneltirilor și inconstienței politicianului) a risipirii acestei atmosfere de confuzie și de mișelie de gândire, în care am fost ținuți atâta timp, strălucita interpelare a tovarășului nostru dl N. Iorga, are o însemnătate deosebită, lămurindu-ne definitiv — putem zice, — că ea însemnează o epocă, în lupta pe care o ducem pentru emanciparea noastră economică, înfățișându-se în tot cuprinsul ei, ca o adevărată operă de om de stat, care reprezintă și formulează, cu admirabilă precizie și în formele însăși ale *spiritului său național*, aspirațiile întregului nostru neam, căci e și cugetare politică adâncă în această interpelare, și însuflețire patriotică înălțătoare — și spirit românesc adevărat; acel spi-

rit de satiră caracteristic poporului românesc, față de străini, isvorând din instinctul rasei sale și al trăinicieii noastre pe acest pământ, stăpânit de noi de veacuri, împotriva atâtor neamuri — cuprins în zicătoarea:

Apa trece, pietrele rămân”.

„Dela început dl N. Iorga, a făcut o îndoită distincțiune necesară: între chestia jidovească și agitațiile jidovești, pe deoparte; iar pe de altă parte între acțiunea poporului românesc față de problema jidovească și acțiunea statului, zicând:

„Eu n'am anunțat o interpelare în chestia jidovească. Eu am anunțat o interpelare în aceea ce privește agitațiile evreești din ultimile timpuri”.

„Acum între chestia evreească întreagă și agitațiile evreești din ultimile timpuri, este fără îndoială o legătură. Însă una nu este alta. A vorbi despre agitațiile evreești, care se pot dovedi, și care trebuiesc împedecate, aceasta nu însemnează a trata chestia evreească”.

„Și iată în ce constă chestia evreească și în ce mod ea urmează a fi rezolvată, de către poporul românesc în întregime sprijinit de guvernul său”.

„Chestia evreească există. Există și națiunea, poporul nostru, în întregimea lui, în întregimea puterilor sale și în deplina conștiință a chemării sale, va ști să rezolve chestia evreească”.

„Chestia evreească prin urmare, e o chestie care privește națiunea noastră și nu privește în rândul întâi guvernul”.

„Chestia evreească nu este o chestie negativă, e o chestie pozitivă, e chestia, care se leagă de o mulțime de alte chestii și care formează la un loc marea noastră *chestie națională*. Adecă chestia drepturilor noastre în toate domeniile și în toată întinderea teritoriului asupra căruia singuri avem și drepturi etnice și istorice”.

„Un neam întreg se silește să capete aceea ce a pierdut. Un neam

întreg, prin conștiință, muncă și economie. El înțelege pe deplin drepturile sale și chemarea sa, de a recâștiga trecutul pierdut. *Și orice guvern ar cârmui România, este dator să ajute neamul care este reprezentat prin Statul nostru și singur el este reprezentat prin acel Stat, să-l ajute întru căpătarea drepturilor sale veșnice*“.

— Așa dar chestia evrească, după spusele marelui nostru istoric dl N. Iorga, este acea „chestie“ — de care, — pare că se feresc să se atingă politicianii partidelor — formulată mai sus așa de lămurit, împreună cu soluția ei: *ea este problema recuceririi de către poporul românesc, prin conștiință în muncă și economie, a pozițiilor pierdute, eliminând pe Jidani cu ajutorul guvernului, care nu poate să reprezinte decât interesele poporului, având un caracter exclusiv național.* —

„Statul acesta a fost întemeiat de Români. Statul acesta s'a sprijinit pe vitejia și pe munca românească. Statul acesta s'a întărit prin cultură românească; Statul acesta a fost stăpânit de spiritul românesc, prin urmare el nu poate să trăiască decât cu acest caracter.“

„Dacă din nenorocire, mulțumită păcatelor noastre, am ajunge să schimbăm caracterul României, acordând în parte, ceea ce ne cer acei domni, atunci România, n'ar mai fi România, misiunea ei întreagă ar dispărea, chemarea ei pentru viitor n'ar mai putea să se menție“.

— Și acum față de statul acesta românesc și față de poporul nostru ale cărui interese, el le reprezintă, exclusiv, Jidanii, nu pot avea nici un drept decât de folosință a drepturilor civile, întrucât respectă legile acestei țări, care este și trebuie să rămână „România“, adică patrimoniul „Românilor“.

În trecut, Jidanii apar vremelnicește ca spoliatori ai țărănimii, prin camătă, sau căutând a ruina pe negustorii români, prin manopere necinstite. De aceea vedem că *Petru Schiopul* îi alungă din Muntenia pe la 1568, cum zice: *„Pentru că ieau, prin camătă, sângele raialelor“*.

Iar la 1579, acelaș Domn, îi alungă și din Moldova, arătând iarăși motivul care este, cum se exprimă, hrisovul, că ruinează pe negustorii moldoveni. În ce privește timpurile mai apropiate de noi, Jidanii apar dela început ca „nația jidovească“, fiind considerați ca „străini“ fără nici un drept asupra acestui pământ.

Astfel în 1831 „nația“ jidovească vine milogindu-se la *Kiselev*, ca „să poată lua în arendă moșii boierești“.

Iar în Moldova se știe că înmulțirea lor datează dela *Mihai Sturza*, când iarăși, apar în documente, ca „nația jidovească“, în totul deosebită de Moldoveni. Și chiar acum mai în urmă, Jidanii din România au dovedit că sunt așa de străini în sufletul lor, încât la 1869 încă, ei au strâns mai multe mii de galbeni pe care le-au dat *Ungurilor*, ca să înarmeze honvezii împotriva unor presupuse atacuri din partea oștilor românești.

În asemenea condiții despre un drept al Jidanilor venetici față de statul românesc național, nu poate fi vorba. Și mai puțin încă se pot tolera agitațiile lor, prin presă și întruniri publice cari sunt drepturi ale Românilor, garantate prin constituția statului Românesc. —

„Și libertatea aceasta a presei, aparține Românilor și nu străinilor“ — zice dl Iorga.

„Prin urmare în țara Românească pot să scrie Români ce vor găsi cu cale. Dacă vor scrie lucruri rele, cu atât mai rău pentru dânșii. Dar în sfârșit, din punct de vedere constituțional nu-i poți opri. *Dar avem dreptul să cerem ca, în această țară, să nu se facă politică despre noi, despre interesele țării noastre, cu privire la viitorul țării noastre, decât numai de Români.*“

— Și iată cum lămurește dl N. Iorga mai departe, punctul de vedere românesc, față de agitațiile Jidanilor, prin întruniri, ba încă având pretenția de a ținea și un congres evreesc —

„În această țară nu poate să aibă nimeni revendicații naționale exprimate în congrese politice cu caracter național, decât Români, nu se poate vorbi despre rosturi naționale, decât atunci când aceste rosturi naționale, sunt ale noastre. Ce ați zice Dvs., dacă Bulgarii din Dobrogea, s'ar adresa cu o cerere către guvernul Român, în care ar spune, profitând de drepturile acordate Dobrogenilor: — îngăduiți-ne să fimem la Tulcea un congres politic bulgar, în care să facem valabile revendicațiile noastre, împotriva Statului Român“.

— De altfel, ce scop ar putea să aibă aceste agitații evrești? Ele nu pot să ducă la nimic. Și de aceea dl N. Iorga, cere ca guvernul să rotească cuvântul său hotărîtor pentru a pune capăt unor uneltiri sterile și periculoase. —

„Aceste operații (ale Jidanilor) sunt zadarnice, și decât să-i lăsăm și pe ei să creadă că pot ajunge la un capăt cu asemenea revendicări, cred că e mai bine, să le dăm un răspuns lămurit și acest răspuns nu-l

poate da decât guvernul.“

„Guvernul nu poate rămănea decât pe punctul art. 7 modificat, dar cred că niciun partid din România nu se poate coborî să dea mai mult decât atât.“

„Și în ce privește agitațiile acestea, cred că ar fi de dorit, ca guvernul să declare, că el le privește cu ochi care numai simpatici nu pot fi. Și că în special nu poate îngădui ținerea unui congres de agitație la București, care să reprezinte, din partea unor străini, niște aspirații cu totul inadmisibile, din punctul de vedere al stării actuale și a menirii în viitor de-opotrivă de naționale a statului nostru. Să se gândească cum că, în caz contrar, nimeni dintre noi nu poate să garanteze că populația noastră va păstra până la sfârșit liniștea desăvârșită și magnanimă, pe care a păstrat-o, până acum față de aceste provocări continue“.

— Așa s'a terminat, în „aplauzele prelungite“ ale camerei, magistrala interpelare, ca concepție de stat, ca gândire logică și ca însuflețire românească, a reprezentantului colegului al II de Iași dl N. Iorga, care a făcut astfel încă un mare serviciu îndrumării noastre politice, lămurind una din cele mai obscure probleme pe care pururea au căutat să o întunece „ai noștri“ cu partidele lor. Meritul cel dintâi al dlui N. Iorga e însă tocmai că a provocat o lămurire, pe care politicianii pretindeau că sunt siliți s'o înconjoare, cu aiere de mister.

Răspunzând interpelării dlui N. Iorga, iată declarațiile pe care le-a făcut șeful guvernului și al partidului liberal dl *Ion I. C. Brătianu*, în aceeași ședință a Adunării Deputaților, *dela 11 Februarie 1910*:

„Dlor deputați, deși o cred superfluă, dar de oarece nu s'a cerut formal, voi face declarațiunea că guvernul rămăne pe terenul constituției și că n'a intrat în gândul nostru ca să cerem vre-o modificare a constituției“ (aplauze).

„Dl N. Iorga. Foarte bine.“

„Dl *Ion I. C. Brătianu*: Dar tot din spirit constituțional și consecințe cu întreaga desvoltare a caracterului nostru nu admitem nici o deosebire privitoare la cei cari sunt cetățeni români, fie ei din orice confesiune și fie ei de orice origine.“

„Din moment ce nașterea sau mijloacele constituționale i-au făcut cetățeni români, noi îi privim cu aceleași simțăminte, și de aceea nu pot urma, pe onor. interpelator când făcea genealogia cutărui sau cutărui redactor, întrucât ei au drepturile cetățenești.“

„In ceea ce privește datoria guvernului de a intra în polemică cu diferiții calomnatori ai statului și ai neamului nostru în străinătate, fie în legătură cu chestia evreească, fie cu agitația revoluționară internațională, îmi veți permite să zic că nu cred că este de demnitatea noastră ca guvern, de a transforma chestiile cu caracter intern în chestii cu caracter internațional.“ (aplauze).

„Este incontestabil o datorie a publiciștilor și a oamenilor noștri de condei de a face să se știe și în țară și în străinătate, care este adevăratul caracter al tuturor acestor discuțiuni, însă noi stăm pe tărâmul pe care ni-l impun conștiința demnității noastre: Chestiile acestea sunt de caracter intern și nu vom admite din partea nimănui ca ele să ia alt caracter, pe orice cale ar fi.“ (aplauze prelungite).

„Tocmai pentru că aceste chestii sunt cu caracter intern, eu cred, că este, nu numai în interesul Statului, dar și în interesul Evreilor cari vor să trăiască pașnic și amical, în granițele noastre, ca ei din ce în ce să arate solidarizarea lor cu interesele noastre și desolidarizarea lor cu interesele cari ne sunt străine sau vrășmașe.“ (aplauze prelungite).

„Constat de asemenea că orice semn de agitație febrilă nu poate fi în folosul dezvoltării noastre sociale, o zic aceasta și pentru acei cari nu sunt cetățeni români, o zic și pentru acei cari sunt cetățeni români: nu pe căile agitațiilor violente se fac clădirile sănătoase.“

„Este însă o deosebire în ceea ce privește agitațiile făcute de cetățenii români. Guvernul e dator să le respecte, întrucât ele se mențin în limitele legii noastre. In ceea ce privește agitațiile din partea acelor cari n'au drepturi politice, este în atribuțiile guvernului să vadă ceea ce poate și ceea ce nu trebuie ca să tolereze.“ (aplauze).

„Ceea ce ași dori este ca agitația străină să nu nu-și găsească coadă de topor între cetățeni români (aplauze prelungite și îndelungate). Nici printre indivizi și nici mai ales în organizațiile politice, care au pretenția să participe la viața noastră națională.“ (aplauze prelungite).

„In statul nostru, drepturile civile sunt aceleași pentru toți, cei cari se supun legilor noastre, în ceea ce privește însă drepturile „politice“, guvernului i se impune respectul lor, din partea constituției — numai față de acei cari au drepturi cetățenești.“ (aplauze).

„Intre aceste drepturi sunt:

Libertatea presei, libertatea întru-

nirilor.“ (aplauze).

„In ceea ce privește pe cei cari n'au drepturi politice, rămâne ca guvernul — precum am spus — să judece unde atât interesul cât și siguranța Statului, îi impun să intervie.“ (aplauze îndelung prelungite).

— Față de aceste declarații, ale primului Ministru dl I. C. Brătianu, dl N. Iorga, avea datoria — se înțelege — să rezerve punctul nostru de vedere naționalist — ceea ce a făcut — prin următoarele cuvinte pe care le reproducem după monitor:

„*Dl N. Iorga: Domnilor, iată ce voiam să spun: dl Prim Ministru a răspuns tot ce putea să răspundă în situația Dsale și cu cea mai mare parte din răspunsul Dsale sunt cu desăvârșire mulțumit.*“ (aplauze).

— Și acum la fiecare rostire a dlui N. Iorga, din acea memorabilă zi de 11 Februarie 1910, deci cu 18 ani în urmă — o dată istorică, coincidând și cu un alt 11 Februarie din trecutul Voivodului Cuza — și exact întocmai în luna aceasta a anului 1928 profesorul doctrinar, a avut în judiciosul său articol din „*Neamul Românesc*“, publicat imediat, un cuvânt de complectare, tot așa și la sfârșitul „magistralei interpelări“, Dsa scrie:

„Și în adevăr, că „*în cea mai mare parte*“ putem fi cu desăvârșire mulțumiți și recunoscători dlui N. Iorga care a provocat această lămurire a problemei jidovești, așa precum trebuie să fie privită de toți Românii și de orice guvern ar fi. Și s'a lămurit.“

„Că străinii Jidani se bucură de toate drepturile civile, întrucât se supun legilor noastre, cât pentru drepturile politice, printre care e libertatea presei și libertatea întrunirilor, ele aparțin numai cetățenilor români.“

„Dar faptul important e că până acum chestia aceasta se evita a se aduce în parlament, ca nu cumva să se supere Europa, care se prăpădește de dragostea Jidanilor săi.“

Interpelarea dlui N. Iorga cași răspunsul primului Ministru au dovedit însă că se poate vorbi românește în camera României, fără ca „*Europa să aibă ceva de zis.*“

„Cu atât mai caracteristic e faptul că după interpelarea dlui N. Iorga și declarațiile primului ministru nimeni n'a mai luat cuvântul.“

„Și doar se aflau de față reprezentanții tuturor ideilor opuse etc...“

Și mai departe, cu aceeași răvnă în a limpezi drumul de înțelegere al problemei jidovești, dl Profesor A. C. Cuza, stăruie în formulele de apărare ale poporului român și în concluzie se exprimă concis asupra soluționării.

Adevărul esențial adus în lumină prin expunere pe terenul practic e redat în cele cinci puncte, sintetizate în călăuzirea luptei, singurele în măsura primejdiei, de a pregăti poporul în realitate, spre izvorul puterilor nației.

Cităm fragmentar din aceste puncte ce cuprind soluționarea problemei:

„1. Problema jidovească e o problemă organică pe care poporul românesc e chemat a o rezolva prin eliminarea Jidanilor din ramurile muncii...“

2. Orice guvern ar cârmui România este dator să ajute neamul care este reprezentat prin Statul nostru, în silințele lui de rezolvire a problemei jidovești...“

3. In România n'au dreptul să facă politică despre noi, interesele și viitorul țării, decât Români

4. Agitațiile Jidanilor, cu Jidanii nu se pot tolera căci întrucât sunt cetățeni, împământeniți ei nu mai au ce revindea, iar întrucât nu sunt, ca străini, ei nu au dreptul să agite.

5. Poporul românesc și orice guvern al său, trebuie să rămână pe punctul articolului 7 modificat și nici un partid din România nu se poate coborî să dea mai mult decât atât.“

Tudor Ionescu
Craiova

Alegerile Domnului Maniu.

Se promitea că vom avea alegeri libere. Și se credea aceasta chiar și din partea opoziției, dat fiind cazul, că partidul dela guvern, de fapt avea popularitate suficientă spre a nu se teme de rezultatul unei alegeri libere. Acum alegerile înfăptuite, unii spun că au fost alegeri model, iar alții, că au fost alegeri de teroare, alegeri roșii.

Și cum metodele întrebuițate sunt noi, întrebând pe alegători, aceștia, aproape în proporția în care au votat

cu roata, vor fi în stare să jure chiar, că alegeri mai libere ca acestea nici că se poate. Jandarmii, armata, au stat departe: ingerințe deci n'au putut fi. Chiar și din alegătorii de opoziție vor putea fi de aceia, cari să creadă în libertatea acestor alegeri

Eu, cum sunt cuzist, și cum am avut îndrăzneala de a mă avânta în alegeri, cu puterea ce ți-o dă libertatea, după o perioadă de negare a acesteia, sunt în situația de-a da cea mai nimărită și justă apreciere a

acestor alegeri.

Să mă explic: Față de alegerile de până acum noi putem fi cei mai obiectivi. Nefiind până acum la guvern, și fiind excluse între noi și partide învoielii și interese comune, pentru că ne despart Jidani ce la fiecare partid îi întâlnim, putem fi pe deplin obiectivi.

Propaganda, până la un moment dat, și mie mi s'a părut liberă. Cu toate acestea deja la plecare mi s'a atras într'un mod foarte binevoitor atențiunea de-a nu mă expune mănii poporului, care azi nu-i dispus la altă propagandă, decât la aceea a cercului. Nu-mi închipuiam că curentul pentru național-țărăniști să se opună cu toată dârzenia, suprimând propagandă și progandist la olaltă, chiar și în materie ligistă.

N'am dat însemnătate împrejurării că eram avertizat, că *siguranța propagandistului era lăsată la discreția cetățeanului, deoarece Guvernul nu înțelege să asigure propaganda opoziției prin asistență oficială la întruniri.*

La Turda, la intrarea în târg, pentru că împărțeam manifeste celor ce-mi cereau, am fost luat în primire de gura unui semidoct elector guvernamental, care mă atacă în ziua aceea în 3 rânduri după olaltă. Doi Jidani cari au îndrăznit să fie agresivi prin morala ce mi-o făceau, era să stârnească repulsiune contra lor. Alte câteva atacuri în diferitele părți ale târgului, și puse la cale prin mituiri de Jidani au rămas fără efect. Atacurilor acestora grație și felului meu de a fi și a mă apăra, din mulțimea ce asista nu s'a mai atașat nimeni, astfel rămânând individuale, am putut împărți vre-o 1500 de manifeste-vorbire în ziua aceea.

La Câmpeni însă, am fost serios avertizat în repetite rânduri cu bătaia, și din partea căraușului cu care călătoream spre Vidra, unde, fiind târg, intenționam să duc manifeste, și din partea altora. Avertismentul nu l-am luat în serios, ci bazându-mă pe reușita mea, de până acum, și încrezându-mă și în cuminenția și simțul de adevăr al poporului român, am trecut înainte. În Câmpeni nu mi s'a întâmplat nimic.

Proxima comună este Ponoreni. Prima casă e cărciuma. Aici îmi iese din cărciumă un grup de vre-o 10—15 oameni și mă oprește în drum. Se 'ntunecase deja. Conducătorul lor cere ca să mă legitimez. l-am cerut să-și arate dreptul său de-a face aceasta. Intre timp tinerețul trebuie calmat în câteva rânduri, căci sunt foarte nerăbdători de-a

lovi cu „boatele“ ce m'amenință, făcându-și astfel datorința conform jurământului dela Alba-Iulia. În situația aceasta amenințătoare am cedat, și spunându-ne reciproc cine suntem: conducătorul grupului e Teodor Bogdan preș. Part. Național Țărănesc din Ponoreni și delegat al alegerilor la Camera la secția de votare Vidra, iar subsemnatul cap de listă al L. A. N. C. pentru Turda și în drum spre Vidra cu manifeste. Găsindu-ne și cu hărțile în regulă, și constatând că manifestele-s „bine“, am fost lăsat mai departe; dar mi s'a spus că *de eram liberal, sau averescan, acolo-mi rămâneau oasele*

Căraușul, înspăimântat de cernătura aceasta, mi-a abzis căraușia și drumul a trebuit să-l continui pe jos.

Călătorind așa înainte, noaptea, prin locuri necunoscute și revocându-mi în memorie toate scenele prin cari începând dela plecare, am trecut, mi-am dat seama bine cât de greșit eram când judecam libertatea propagandei pentru alegeri după înfățișarea externă, și mai ales după primirea ce mi se făcuse până atunci. Falsitatea libertății fu îșbitoare la aducerea aminte că liberalii și averescanii nu prea cutezau să se prezinte ori-unde, și că la Ponoreni, să fi fost liberal, în momentul acesta poate nu mai scriam.

Teroarea de jos a poporului suveran, în materie de alegeri, iese și mai bine în evidență când colegul și cunoscutul meu bun de odinioară, în Vidra de Sus, îmi refuză odăpostul ce se dă unui călător, și 'n miez de noapte mă trimite mai departe. Nimerind la cărciumă fostului, primar, demisionat prin forță și bătaie, când auzi că ce caut în comună îi fu de-ajuns ca să mă trîmbeată în mila Domnului.

În ziua următoare mă prezentai în piață cu manifeste. Erau vre-o 15—20 oameni. Dintre aceștia cei răi porniră atacul. Unul îmi spunea că Dl. Maniu nu răspunde de ce mi se va întâmpla acolo, mie. O știu din gazete. Dar l-am înblânzit pentru un moment cu aceea, că și el, și eu, și Dl Maniu, toți răspundem de faptele noastre. Și că Moții sunt oameni din fire, cinstiți și de omenie. Ce-ar putea el răspunde, la întrebarea eventuală, că ce i-am greșit ca să mă lovească? — Inșă îi veni al doilea tovarăș, care-l secondă cu aceea că Dl. Dr. Valer Moldovan, azi primul deputat dela Turda, așa le-a spus că cine-ar cuteza să vie cu alt semn decât cu roata, să i se rupă picioarele. Eu l-am invitat s'o facă. Veni încă și al 3-lea, și când veni și al 4-lea (în târg erau deja cam

50 de oameni) cu toate că se aleseră mai mulți cari mă apărau, iar mulțimea ar fi primit bucurios manifestul; teroarea celor răi a învins, ca 'n ori-ce revoltă. Câteva clipe, și manifestele erau sfârticate, iar cei ce mă apăraseră își căutau de drum spre a un fi și ei încolțiți. Pe mine mă bruscară și mă depărtară cu forța. Căraușul, scăpat mai târziu, îmi povesti cele întâmplate după plecarea mea. l-au tăiat și lui desagiile cu manifestele, cu cuțitul și le-au dat foc. Îmi spunea că am fost norocos, căci era mai rău dacă ași fi mers mai târziu când lumea era multă.

Mi-a spus că lumea-i sătulă aici de promisiuni, ce în România-Mare de nimeni n'au fost ținute. *Singura nădejde și-o pun aici în dl Maniu, și dacă și în el se vor înșela, atunci vine potopul.*

Interesant este, că și până aici auzisem eu de potop, însă acesta era promis, numai după probarea și a dlui Cuza. Iar potopul înseamnă răsbunare asupra domnilor, bolșevism.

Acest bolșevism, această teroare de jos, în Vidra de Sus, s'a început deja.

Rândurile acestea le scriu pentru ca să se știe. Nu pentru vre-o motivare a eșecului cuzist.

Pentru aceasta în primul rând suntem vinovați noi, în al doilea așa a fost curentul, al treilea eșecul acesta nu este numai al nostru, ci al tuturor, dar mai ales al acelor, cari sunt răspunzători pentru posibilitatea teroarei la care am fost expus subsemnatul la Ponoreni și Vidra.

Sărmană Suveranitate a Poporului. Voi nu sunteți atât de vinovați, nici Tu Bogdan Teodor dela Ponoreni, nici Tu Bold Nicolae zis Cula Nonului dela Avram Iancu, nici . . . , sunt vinovați aceia cari și-au luat răspunderea, fără să-și țină de datorință a răspunde pentru situația creată:

Domnul Iuliu Maniu și dl Dr. Valer Moldovan să țină seama de promisiuni. Căci de nu, le vine potopul. Acest potop se revarsă prima dată asupra lor și numai după aceea și asupra noastră. Noi urmăm după dreptate, și după cum și dorim, să ne facem datoria și să răspundem de faptele noastre numai după aceea.

Inainte de toate — **Atențiune!**

Sămânța aruncată:

Neghina și Anarchia răsare.

Nicolae Popa profesor
Cluj

NU UITAȚI
a vă achita abonamentul
la timp

„Denunțarea cartelului petroliștilor“

În ziarul „Argus“ de Joi 6 Decembrie, articolul de fond poartă acest titlu. E destul să-l citească cineva, ca să poată constata cinismul și nerușinarea gazetarilor cari scriu la acest „organ zilnic al comerțului, industriei și finanței“ (fondat de S. Pauker și H. F. Valentin) și care are pretenția să dea tonul în toate chestiunile economice ale țării noastre!

Toată lumea știe, că tocmai mulțumită denunțării acestui cartel, Direcția căilor ferate române a avut norocul să contracteze în ultimele zile furnizarea țițeiului necesar pentru 6 luni cu 0,49 lei kilogramul în loc de lei 1,25, prețul cu care s'a plătit în precedentul contract, astfel că s'a dat prilej gazetelor și zic „independente“, să ridice osanale noului guvern că a reușit să realizeze pentru furnitura țițeiului necesar C. F. R. pe o jumătate de an, frumoasa economie de circa 300 milioane!

„Concurența între foștii cartelați a și început: în câte-va zile prețul păcurii a scăzut dela 0,80 la 0,60 bani“ spune „Viator“ autorul articolului în chestiune, care duce mare grijă cloncanilor străini și români, deținători de titluri petrolifere, cari văd cu îngrijorare că hârțiile lor scad... deși d'abia la 1 Decembrie a expirat „acordul“ între cartelați. Acord al cărui scop real a fost spoliarea Statului și a locuitorilor țării, cari au plătit păcura, petrolul, benzina, cu prețuri mult mai mari decât acele ale pieții mondiale.

Dar ca să evidențiem cinismul ori inconștiența celui ce a scris articolul acesta, e mai util să cităm câte-va pasagii.

„Înțelegerea între producători devenise necesară, în urma scăderilor catastrofale ale prețurilor internaționale, scăderi derivând din supraproducția americană. A fost vorba să se ceară pieții interne să contribuie într'o măsură oarecare, la salvarea principalei industrie naționale, care de mai bine de un an lucrează în pagubă“ (?)!

„Într'adevăr, Legea Minelor prevede că fabricanții de derivate petrolifere nu le vor putea vinde în interiorul țării cu un preț superior celui mondial. Se vede cât de colo absurditatea unei astfel de prescripții și cu câtă ușurință a fost întocmită. Nu e posibil să se pretindă un preț de vânzare uniform în toată țara, căci nu se poate vinde benzina sau lampantul în fundul Basarabiei cu acelaș preț ca la Ploești... „In al doilea rând se cuvine să amintim un adevăr ce poate fi controlat în orice

moment cu excepții foarte rare: un produs național se vinde în interiorul țării mai scump decât acelaș produs vândut în străinătate“.

Ne oprim aci pentrucă autorul articolului afirmă cu vădită rea credință enormitățile; că la Torino sau la Florența o portocală „costă azi“ o liretă sau chiar 1 $\frac{1}{2}$, deci mai scumpă ca la București! (unde „azi“ nici nu găsești portocale, ci numai niște mandarine ofticoase), — ca și cum asta ar fi un argument pentru ca în țara cea mai bogată în petrol, din Europa, să plătim lampantul și benzina cu mult mai scump decât prețul mondial!

Scăderea prețului mondial nu e datorită atâta supraproducției americane, cât mai mult metodelor de exploatare, ce le aplică ei, de o perfecțiune tehnică care zi cu zi face progrese imense; administrației serioase și chibzuite, goanei după câștigarea piețelor de desfacere, etc.

Cum adică? Locuitorii țării acesteia să plătească din punga lor tembelismul societăților petrolifere din țară, care s'au obicinuit cu câștigurile extraordinare din precedentele două decenii, când cu investițiuni nu atât de mari, realizau câștiguri cari uimise pe capitaliștii străini? Dovadă e năvala ce au dat ca să achiziționeze terenurile petrolifere, asupra cărora s'au înstăpânit pe prețuri de batjocură, ajutați de atâția Români — coade de topor, cari mișună în bresla avocaților și a oamenilor de afaceri.

S'au obicinuit cu dividende grase, și acum ar vroi ca ele să fie menținute tot așa de ridicate de către piața internă, care „să contribuie într'o oarecare măsură la salvarea“ (?) acestor dividende... Să plătească Statul, să plătească contribuabilul român, luând din pâinea dela gura copiilor, ca să se mențină acelaș dividend gras capitaliștilor străini și băncherilor din România (Jidani și unii și alții), deținătorii acțiunilor Societăților petrolifere, precum și așa-ziselor Societăți Naționale petrolifere, camuflate, cari întrețin — ca și cele străine — pe politicianii noștri de frunte cu jetoane și sanțione...

Atâta lucru bun s'a făcut: s'a prevăzut în legea minelor, ca fabricanții derivatelor petrolifere „să nu le poate vinde în interiorul țării cu un preț superior celui mondial“. Dar autorul articolului ce discutăm, găsește această dispozițiune absurdă. Fără îndoială! Trebuiau lăsați Dnii fabricanții ai derivatelor de petrol,

să juipoaie și mai strașnic pe consumatori!

Nu-i nimeni nebun, Dle Viator, să pretindă ca derivatele petrolului să se vândă în fundul Basarabiei cu acelaș preț ca la Ploești — și apoi nici nu se vând așa; nu avea teamă! Ori ce analfabet își dă seama că costul transportului ridică costul petrolului, însă în niciun caz transportul nu are să coste „mai scump de cât valoarea produsului“ după cum ai Dta îndrăzneala să susții.

Afară de asta de ce se mai face atâta caz de prescripțiile legii minelor, când însuși D. V. în articolul Dsale are curajul să afirme că: „Tocmai din cauzele mai sus enumerate, guvernele noastre au fost silite

(guvernele au fost silite?
de cine și cum?)

să fie mai tolerante și să îngăduie în mod tacit, o urcare a prețurilor interne, în interesul menținerii unei industrie care între altele, mai joacă un rol covârșitor și în apărarea națională.“

Prin urmare guvernele noastre, și anume chiar acela care a întocmit legea minelor, au călcat în picioare dispozițiunile legii, pentru ca să juipoaie pe contribuabili și să dea iama în veniturile legitime ale Statului, spre a favoriza pe Jidanii străini și români și ca să nu-și micșoreze politicianii, care tronează în consiliile de administrație ale Societăților petrolifere, nici sanționele, nici jetoanele!

Și cât sunt de perfizi fiii lui Iuda și uneltele lor! Pentru că industria petroliferă „joacă un rol covârșitor în apărarea națională“, acesta este un motiv, ce-și închipue că-i îndreptățește să aibă pretenția, de a fi susținuți de țară, ca și atâtea alte industrii parazitare!...

Cât de trist adevăr în cuvintele acestea: „Cu prețul atâtor zeci de miliarde, risipite în decursul ultimilor ani, avem industrii factive, hibride, cari încă nu pot sta singure pe picioare, și cari la prima ridicare a barierei vamale riscă să se prăbușească, târând în mizerie mii de existențe. O asemenea industrie pe care Statul o întreține încă, zece ani după pacea dela Versailles, este o industrie parazitată, de care ne putem priva.“ („Cuvântul“ No. 1301, Marți 4 Dec. 1928: Industrie parazitată de St. Vidran).

E interesant de constatat că Jidanii (și sâmbriașii lor) cari scriu astfel de articole în gazetele lor, nu se sfiesc de loc. Nu-și închipuiesc ei oare, că ceea ce scriu va cădea

nu numai sub ochii oamenilor de afaceri, interesați cași ei să stoarcă tot bunul țării noastre, ci și sub ochii altora cari pot judeca liberi de orice obligație și își pot da seama de cinismul, de lăcomia nesățioasă a șleahței care ne exploatează fără nici o rușine?...

Este amuzant Dl. V., când după ce spune că din cauza denunțării cartelului concurența între producători a și început, și numai în câteva zile prețul păcurei a scăzut dela 80 la 60 (deci cu 20%), — adaugă :

„Trebuia oare ca lucrurile să ajungă până aici și nu se putea găsi, cu oarecare bunăvoință, dintr-o parte și alta, un teren de înțelegere?“

Iar după ce arată că în Polonia, unde în ultimul timp se iviseră neînțelegeri între participanții la cartelul petrolului acest cartel a fost reînnoit pe un termen de 5 ani (sărmana Polonia!), Dl. V. termină cu „Avem credința că acordul între producătorii noștri va fi restabilit“, — și atunci, adăugăm noi, mai ales dacă acest cartel se va reînno

pe un termen lung (de ex. ca în Polonia) atunci pregătiți-vă locuitorii ai României, să asistați la același spectacol desigur și revoltător : Guvernele cu fruntașii și clientela lor vor fi iar „toleranți“ ; vor îngădui iarăși „în mod tacit, o urcare a prețurilor interne“ peste prețul mondial al produselor petrolifere ca să se poată ghiftui societățile petrolifere în paguba și a Statului și amarei majorității a locuitorilor țării.

Și de ce nu? Când de atâția ani în țara pânei, a sării și a petrolului, plătim fără să protestăm, și pâinea și sarea și petrolul mai scump de cât acei cărora le exportăm aceste produse ale solului și subsolului românesc, de ce ne-am mai mira?... Noi totuși nu pregetăm a le spune : Mulțumească-se cu câștiguri mai modeste, lacomii exploatare ai pământului și ai poporului românesc, pentru că tot va să vie ziua și ceasul, mai curând decât își închipuesc ei, când se vor căi amar de toată neomenia lor.

Moș Ion Vântură-Țară
din București

Dela Ana, la Caiafa...

Desculți, flămânzind după dreptate, sârmanii obidiți ai soartei, sârmanii cei fără de lumină, acei cari în timpul zilelor de energie, erau întruchiparea conștiinței naționale, erau un singur suflet și-o singură simțire, astăzi în blagoslovita noastră țară, lăsați la discreția oficialității sperțului, cer trădătorilor de ieri, mișeilor de astăzi, îndurare.

Nici când acești desmoșteniți, n'au fost mai umiliți ca acum, de acei cari au câștigat totul; nici când peste plaiurile mănoase ale acestei țări, nu s'au cuibărit, veniți de peste alte hotare, mai mulți nemernici, ca cei ce se găsesc adăpostiți de politicienii burții și buzunarului, de politicienii cu inimă de câine. Nici când nația, n'a suferit, o înfrângere mai mare. Rușine!...

Victoriosi, pe toate fronturile de luptă; victoriosi în toate timpurile, astăzi un stupid tratat dela Versailles, a făcut din vitejii de ieri, lași de acum, veșnic amenințați de toate ligile internaționale, și bietul Român — străin în țara lui — cu știrea celor cari astăzi, se lăfăesc pe pernele moi ale mașinelor, cu știrea celor cari au supt, și sug, ca un burete hrana gurelor flămânde — descurajat să tot bată la porțile veșnic închise, e purtat în brânci, dela Ana la Caiafa, la toate Caiafele regimului de sărăcie lucie, e purtat desculț, și nemâncat, cerșind

dreptatea, care se dă după cum fiecare știe, să... dea mai mult.

Moșii, au rămas fără păduri! Orașele sunt toate, în mâinele Jidaniilor; negoțul și industria, le-au acaparate, fără nerușinare. În toate învârtelile, ei sunt capul capilor. Frustează fiscalul. Inșeală un neam întreg, prostind pe acei cari n'au întins mâna, spre a lua convenitul... sperț. Otrăvesc cu rachiuri, și vinuri falsificate, pe țărani noștri. Defaimă în străinătate, ce avem mai de preț... Presa cu perciuni, pe cari au cumpărat-o toată, împoașcă cu venin pe toți acei cari nu cred în triumhurile încârligate, și murdăria lor, debitată prin atâtea ziare, de rit umanitar, e aruncată în fața celor ce și-au făcut cu prisosință datoria; în fața mutilațiilor de războiu.

Fiii națiunii, n'au ce mesteca în gură; fiul trădătorului Ițic, nu poate înghiți, toate bunătățile aduse de tasu; balabusta s'a îngreșat, nu-i fie de deochi, și-i trebuie veșnic, două slugi, românce bine înțelese, să-i preumbe stărvul; fratele lui Ițic, a fost deputat în guvernul liberal; iar alt frate, cel mai mic, astăzi ca să fie țărănist, și-a scos cămașa pe dinafara nădragilor, și în două rânduri, cu ajutorul țărănilor din Cahul, a fost parlamentar și reprezentant țării. Rușine!

Și bietul Zănoagă, în patria Vo-

evoizilor, cu toate că o mână a perdut-o la Muncel, iar piciorul l-a lăsat zălog Nemților la Mărășești, n'are după ce bea apă. El ar fi mulțumit să aibă măcar fărâmiturile călduroase a câinelui lup, favoritul balabustei. Dar mașele îi tot chioarăe, stomacul s'a lipit de spate; prin surtutul lui peticit, suflă vântul ca la el acasă, și drept adăpost are un coțet în fundul curții cărciumarului Niță, din Dealul Spirei.

Toate mucurile, a tuturor ludelor, le strânge depe stradă; din cartea care o avea la piept, păstrând-o ca pe-o moaște, din Visul Maicii Domnului, a tot rupt, filă după filă, ca să poată să-și răsucească și el o țigară, și astăzi falnicul Zănoagă, acel care băgase spaima în Bavarezi, găsit de un sergent, uitându-se cu jind la masa plină de bunătăți a unui îmbogățit, a fost dus la cea mai apropiată secție, pentru ca Domn' Comisar, să-i aplice constituția — două-trei palme, — să-l înscrie în fișa poliției ca vagabond, și să-i dea drumul, mai rupt, mai flămând și mai oropsit, după trei zile, încarcerat în pivnița poliției. Rușine!

Și acum, mă întreb singur, și nu știu ce să răspund!?

Cine e vinovat dacă Zănoagă n'a vrut să șeadă și el să păzească sacii de pesmeți ai părților sedentare; cine e vinovat dacă Zănoagă, n'a vrut să fugă din fața dușmanului; cine e vinovat dacă n'a vrut să asculte, cele ce i-a spus Ițic, și ca prostul, s'a lăsat, și fără mână și fără de picior? Desigur, că Zănoagă. El e vinovat! El, și numai el!... El, vagabondul de astăzi.

Să-și ia pedeapsa!... Un om, un om de suflet, un fugit, un trădător, sau un vândut. Un mișel sau un laș. Un politician, sau unul care și-a încercat puterea în moși, să vină, să vină mai iute, spre a-și încerca palmele pe obrazul vagabondului, din mila celor ce au fost sus, Zănoagă, să vină cât mai iute, spre a nu se repezi un Iuda, să aducă la bun sfârșit, umanitara faptă. Un om! Un om din cei cari pământu-i are de prisos — un om îl caut, că Zănoagă a întors fața suptă, să primească palmele, ce le merita!... El așteaptă! Nu pregetați, nu stați pe gânduri! Așa trebuie răsplătiți eroii, în țara nerozilor, dar arendată Jidaniilor; așa trebuie să plătim, celor ce din prostie, s'au sacrificat, lăsându-și dușmanilor bucăți din trupurile lor; așa trebuie să ne arătăm recunoștința, față de eroii războiului ce au dat loc la viață, atâtor eroi veniți cu trenul.

Vintilă Petrescu-Vrancea
București

Un document al vremii.

Publicăm mai jos o declarație intitulată: „*Ascultați glasul preoților*“.

Inseamnă o dovadă a decăderii în care am ajuns.

De o parte, un guvern, ce se împănăază cu titlul național-țărănist, impune colegiului electoral dintr'un județ creștin al României, ce după Constituția din 1923 este un stat *național*, la alegerile de Senat pe un *Jidan*, care răspunde la numele **Schöpfke**, fost spion al imperiilor centrale la București în timpul ne-

tralității, fost ofițer austro-maghiar la dispoziția comandaturii germane în timpul ocupației și în ambele calități adăpostit ca director la banca Jidanului Blank din capitala României.¹⁾ Nu analizăm criteriul politic,

¹⁾ Cine voește să mai afle din isprăvile Jidanului Schöpfke față de țara pe care astăzi o reprezintă ca senator național-țărănist, este îndrumat să citească însemnările lui Arhibald, intitulat *Porcii*, pe care Jidovimea, acolo demascată și denunțată opiniei publice românești, a avut precauțiunea să le scoată din comerț.

național și etic, după care guvernul Maniu-Mihalache, cu pretenție de a răspunde aspirațiilor autohtone ale neamului nostru, își alege oamenii. Fiecare să judece și numai Dumnezeu să-i ierte; căci bunii Români nu pot nici ierta, nici uita.

De altă parte, glasul sfios, învăluit în diplomație, al unui „sobor de preoți“ răsunând în pustial indiferenței generale.

Iată documentul:

„Ascultați glasul preoților!

Știrea urâtă, după cum spune ziarul românesc „*Libertatea*“, adevărată porunca ce s'a dat de către guvern partidului național-țărănesc din Târnava-Mare, de a alege în Parlament pe Evreul R. Schöpfké, a stârnit în preoțimea noastră o adâncă scârbă.

Iată protestul, fără deosebire de partid, al acestei preoțimi, pe care îl publică gazetele și îl răspândim și noi ca să știe lumea.

DECLARAȚIE.

Subsemnații preoți români din județul Târnava-Mare, am aflat cu adâncă durere în suflet, că în actualele alegeri pentru Senat vom avea candidat la colegiul consiliilor com. pe d. Richard Schöpfké, dir. la Banca Marmorosch-Blank din București.

Noi nu am reprezentat nici când și nu reprezentăm nici astăzi un sentiment de intoleranță religioasă. Martor ne este trecutul nostru. Socotim însă, că este o profundă greșeală, ca un om ca d. Schöpfké să se prezinte în fața credincioșilor noștri pentru a le cere încrederea.

Județul Târnava-Mare este un județ cu desăvârșire creștin-și nici o legătură nu poate avea cu un Evreu.

Exprimarea protestării noastre este pe deplin justificată. Noi nu putem lăsa să treacă peste capul nostru această jignire nemeritată, oricât de mult am ținea să nu facem acte politice în cadrul misiunii noastre evanghelice.

De altfel ținem să afirmăm, că această declarație a noastră nu se îndreaptă împotriva unuia sau altuia din partidele politice și noi nu înțelegem să ne angajeze politicește sub nici un raport protestarea noastră creștinească.

Emilian Stoica, *protopopul Sighișoarei* **Alexandru Brotea**, *protopopul Cohalmului* **Emil Păcală**, *protopopul Agnitei*

Ioan Dan, preot Șoard

Eugen Bologa, preot Mihaiu-Viteazul

Ioan Curta, preot Bunești

George Dănilă, preot Boiu

Remus Gheaja, preot Topa

Ioan Herțoga, preot Daia

Ilarion Enciu, preot Hendorf

Sabin Dobre, preot Șaes

Teodosiu Ganea, preot Albești

Aurel Stoicovici, preot Sighișoara

Tiberiu Herțoga, licențiat în teologie

Const. Medrea, pr. prof. de rel., Sighiș.

Romul Pulca, preot Saschiz

Chirion Munteanu, preot Apold

Ioan Todoran, preot Țelina

Ioan Dobre, preot Retișul

Onoriu Sasu, preot Daneș

Nicolae Mihai, preot Meșindorf

Nicolae Babeș, preot Ruja

Valeriu Cosma, preot Iacobeni

Macedon Grecu, preot Hundrubechiu

Pavel Savu, preot Veseud

Ilarion Munteanu, preot Pelișor

Laurențiu Neagu, preot Proștea

Petru Târziu, preot Seliștat

Ioan Filipescu, preot Merghindea

Valeriu Bânda, preot Vărd

Ioan Floca, preot Zlagna

Dionisie Bucur, preot Crihalma

Ieronim Buzea, preot Ștena

Emil T. Gheaja, preot Paloș

Ioan Morariu, preot Mercheașa

Ieronim Dumitrescu, pr. Ticuhul-Neu

Patriciu Pinte, preot Cața

Septimiu Brotea, preot Mateias

Dumitru Șica, preot Draos

Ioan Mihăilă, preot Dăișoara

Un sobor de preoți, după cum vedeți, ridică glas împotriva rușinei ce a căzut pe capul județului Târnava-Mare. Glasul preoților noștri va fi auzit de Dumnezeu. Dar oamenii îl vor auzi?

Români! Ascultați glasul preoților vostri!

Creștinii din județul Târnava-Mare“.

În legătură cu acest fapt amintim celor ce au energia morală să se revolte, versurile lui Bolintineanu:

*Cei ce poartă jugul și-a trăi mai vor
Merită să-l poarte spre rușinea lor.*

„Poetul G. Tutoveanu”

Sub acest titlu primim la redacție o broșură de 34 pagini a dlui G. Ursu, apărută în Bârlad — C. D. Lupașcu 1928, în care am citit cu plăcere și încântare spicuri din poeziile pline de farmec, distincție și nobilă iubire de țară, așa cum, fără artificii de stil și fără casnă în simțire, isvoresc vibrând și sclipind din sufletul rar al poetului Tutoveanu. Mulțumim celui care ne-a trimis prețuita broșură: pentru că ne-a procurat clipe senine de plăcere ce nu poate gusta gloata îmbogățitorilor noștri de războiu. Regretăm că în preocupările sale, în „visările lui dulci și senine” poetul, nutrit cu dragostea de neam,

nu s'a oprit și asupra aspectului trist ce înfățișează imaginea Moldovei lui iubite, desfigurată, anemiată și buimăcită de duhul ucigător al Jidovimii parazitare.

Oricât ni s'ar obiecta că poezii nu se comandă, nu ne putem abține de a încheia cu regretul mai sus exprimat.

Dorim ca din aceste rânduri să mijească un îndemn, ce poate înstruna, în sensul mișcării naționaliste și creștine, lira delicată a dlui G. Tutoveanu.

Ne-am bucura toți câți mai simțim românește.

I. C. Cătuneanu.

O scrisoare dela candidatul nostru din județul Năsăud.

Teroarea în alegeri, din județul Năsăud.

Domnule Profesor,

În județul nostru, Năsăud, ați încredințat pe dl dr. Tăpălagă, pentru a forma lista L. A. N. C., și cum dl dr. Tăpălagă m'a cunoscut ca un înfocat antisemit, mi-a propus să primesc ca său fiu înscris pe listă, cu toate că fiind comerciant am fost sigur că îmi voi face mulți dușmani, dar toate le-am lăsat la o parte și am primit pentru că așa îmi dicta conștiința.

Deci dle profesor mă adresez Domniei-Voastră fiind conducătorul organizației L. A. N. C. din Ardeal, rugându-vă tot odată ca cele ce urmează mai jos, să le publicați în câteva gazete, pentru ca să se știe ce propagandă liberă am avut.

În ziua de 8 Decembrie fiind zi de târg în comuna Prundul-Bârgăului unde se adună întreaga plasă de 8 comune, la târg, s'a publicat prin batere de tobă că în 9 Decembrie la oarele 2 d. m. vor veni candidații partidului guvernamental, pentru propagandă.

Deci cunoscând simțul acestor regiuni pentru guvern, nu am ținut nici o întrunire publică, ci pur și simplu am împărțit manifeste printre oameni, iar în 2 galantare am pus mai multe manifeste. Iar în ziua de 9 Decembrie fiind și Duminecă a început a se aduna lume multă aproximativ 4—5 mii oameni, cari aproape toți au cetit aceste manifeste.

Însă fiind acestea comune, pline de un număr destul de mare de Jidani, aceștia au început a manifesta contra mea printre publicul ce se afla înaintea prăvăliei mele, aproximativ 3—4 mii oameni, și prin vorbele lor mincinoase i-au adus într'un așa hal pe oameni, încât aproape erau

să între cu forța în casă la mine să mă omoare. Iar eu fiind avizat de copiii mei ce se întâmplă afară, m'am enervat și m'am dus între oameni în fața porții mele și punându-mi mâinile încrucișate pe piept, am strigat de m'au auzit toți: „Orișicare creștin căruia i-am făcut ceva rău sau are ceva cu mine să poftască să vie la mine să deie, că eu nu-i fac nimic”. Atunci toți creștinii s'au liniștit, iar eu le am spus că idealul Ligii nu este contra nici unui creștin, numai contra Jidanilor, a căror loc nu este în România ci în Palestina, iar între altele le-am spus că numai atunci ne vom bucura, când firmele românești au să figureze în toate comunele, și că nu suntem contra nici unui partid, dar să fie, fără Jidani.

Retrăgându-mă după vorbirea care am avut-o cu oamenii, Jidanii au început a mă huidui strigându-mi că-mi este frică să mai stau cu oamenii. Auzind acestea m'am reîntors iarăși în fața porții și le-am spus, că mie nu-mi este frică să stau cu creștinii, căci toți îmi sunt frați, dar cu voi Jidovilor nu mi se plătește și îmi este scârbă să vorbesc.

La interval de jumătate de oră după cele petrecute mi s'a ordonat dela Primărie, să închid galantarele trăgând roletele jos, la ceace m'am opus, iar în urma neexecutării, acestui ordin, s'a prezentat primarul comunei în persoană, dl Macedon Vrajmașiu făcându-mă atent să închid galantarele fiindcă ar fi auzit că au să îmi spargă geamurile. M'am opus și la aceasta, spunându-i că de frica Jidovilor nu le închid, iar soția mea le-a spus că poate fi cine vrea slugă jidănească, dar noi nu vom fi.

În acest interval a sosit o mașină din Bistrița cu mai multe personalități guvernamentale, între care se afla dl Profesor Greabu fost Cuzist pe vremuri, și dl dr. Bârsan, iar poporul înfuriat de Jidani, striga ca să îmi dărâme casa după cum a și urmat bombardarea cu pietrii în zid și în ferești, de mi-a spart geamurile dela galantare, dispărând și marfă din galantare.

Dl Profesor Greabu ca bun Român ce se ține a îndemnat poporul să nu îmi mai între în prăvălie pentru a face cumpărături.

Iar ca supliment la cele scrise mai sus primesc ordin dela dl substituit de notar dl Nicolae Anghel ca să se prezinte numai decât la Primărie ucenicul meu care îl am în prăvălie de 3 ani, Leon Puiu în etate de 16 ani, și dacă s'a prezentat la Primărie l-au bătut până la sânge pe motiv că e Cuzist. Ca culmea celor petrecute înainte, după vorbirile ținute de dl dr. Tudor Dan candidat guvernamental, nu s'a găsit nimeni ca să-l aclame mai frenetic decât Jidovii cari l-au ridicat de multiori în sus strigând să trăiască, că-i partidul lor, și ei cu toți sunt național-țărăniști. Aceasta nu este o rușine a Neamului Românesc?

Deci după cele expuse mai sus dle Profesor Veți constata și D-voastră că suntem într'o stare de plâns pentru că Jandarmeria față de eveniment este neputincioasă; chiar și pe Șeful Postului de Jandarmi Nistor Șolveriu, au început unii oameni a-l huidui.

Deci Vă rog încă odată dle Profesor să binevoiți a extrage din cele scrise de mine ce Veți crede de cuviință și a le publica în mai multe foi, rugându-vă tot odată a-mi da sfatul, D-voastră, ce este de făcut în cazul de față.

Cu stimă:

Ioan Shiopul, comerciant.

Prundul Bârgăului — jud. Năsăud.

Pentru cititori!

Fiecare bun Român este dator să citească unul dintre ziarele de mai jos:

„Apărarea Națională” — Iași.

„Apărarea Națională” — Arad.

„Solidaritatea Creștină” — Brăila.

„Sentinela” — Focșani.

„Buzduganul” — Buzău.

„Svastica Bănatului” — Timișoara.

„Chemarea” — Botoșani.

„Infrățirea Românească” pt. popor

— Cluj.

„Pământul Strămoșesc” — Iași.

„Deșteptarea” — Huși.

„Ecoul Vâlcei” — Vâlcea.

„Frăția Creștină” — Galați.

„Libertatea” — Orăștie.

De ce nu se românizează orașele și târgușoarele, în ținuturile alipite?!

Târgușorul Huedin este unul dintre cele mai vestite târgușoare din tot Ardealul. Aici se adună țărani români, „Moși“, din jurul muntelui „Vlădeasa“ și își valorizează produsele de lemn și vitele lor. După produsele lor de lemn vin Sălăgenii și Bihoreni, iar după vite vin Beiușenii, Orădani, Clujenii și alții, din mari depărtări, chiar din nordul Ardealului, ba după bivolițe cu lapte vin chiar lăptarii din mahalalele Bucureștilor. Păcat însă că, comuna Huedin e locuită aproape numai de Unguri și Jidani.

În trecut după cum era și firesc acest centru de mare importanță a vieții economice din Ardeal, stăpânirea ungurească a făcut totul ca el, cu toate că este locuit de jur împrejur numai de comune curat românești, să aibe o înfățișare pur ungurească. Românii câți au fost proprietari acolo, cu timpul s'au maghiarizat și au uitat cu totul că ei s'ar fi tras din familia românești.

Când s'a făcut Unirea, Huedinul era locuit numai de Maghiari, puțini Jidani și foarte puțini Români grupați în jurul băncii „Vlădeasa“ și câțiva meseriași.

După Unire, comunele dela poalele munților afară de Călățele, Poieni și Ciucea, voind să răsuflă mai libere și să nu mai fie speculate de Jidani și-au format negustorii lor români în mare parte din rândurile invalizilor de războiu, unele s'au constituit în Cooperative.

Văzându-o aceasta Jidanii din satele de mai sus și-au făcut bagajele și s'au mutat în Huedin. Vorba Românului:

„Nu-l bate, că duce-s'a,
Numai de mâncat nu-i da!..

Așa că azi a devenit Huedinul, o adevărată „Pepinieră Jidovească“...

Câți-va negustori români de prin satele din jur ademeniți de politicienii noștri și-au vândut ce brumă de avere au avut și s'au așezat în Huedin, voind prin asta a româniza acel centru, deschizându-și prăvălii, cârciume etc.

Întâlnind în zilele trecute pe Dl Vasile Goia unul dintre negustorii de pe sate veniți în Huedin acesta cu sufletul zdrobit de durere, îmi povestește următoarele:

„Înainte de asta cu douăzeci și șase de ani, autoritățile ungurești mi-au eliberat un brevet de cârciumă și prăvălie de care m'am folosit timp de douăzeci ani în comuna mea natală Mănășturul unguresc.

Înainte de asta cu șase ani mi-am vândut tot ce-am avut și am cumpărat o casă în Huedin unde am început să-mi continuu vechea mea ocupație. De șase ani, am înaintat cereri după cereri, ca să mi se schimbe „Brevetul“ din Mănăștur la Huedin; toți oamenii partidelor politice, la toate ocaziile mi-au promis că mi se va satisface cererea, însă toate până acum au rămas numai promisiuni.

La fel ca mine au mai pățit și alți comercianți români veniți în Huedin, cari de ani de zile suntem purtați dela Ana la Caiafa și nici azi

n'avem brevete, între cari notez și pe Vasile Popa și I. Maier.“

Dacă autoritățile în felul acesta sp. ijinesc pe comercianții români, apoi este ușor de ghicit de ce nu prind rădăcină comercianții români la orașe și târgușoare.

Oare de șase ani, n'ar fi timpul ca acești negustori români așezați în Huedin să obțină brevete?!

Oare de șase ani să nu se fi eliberat nici un brevet, nici pentru „negustorii pur sânge“?! Nu știm! Atât știm, că negustorii jidani se sporesc pe zi ce trece în acest târgușor, iar negustorii români: *nici nu mor, nici nu trăesc, numai chinuesc!*

Ioan L. Potra.

Bologa — j. Cluj.

Documente oficiale.

Ostașul Jidan

Copie după raportul Corpului IV armată No. 23 din 12 Aprilie 1914 către M. S. M.

„În conformitate cu ordinul dv. „de față No. 11081, am onoare a „înainta alăturat rezultatul cercetării „ordonate și anume:

„Privitor la chestiunea dacă sol- „datul evreu este un element pe „care se poate conta la războiu, „pentru a putea raporta în con- „știință de cauză, am cerut părerile „tuturor șefilor de corpuri de infan- „terie, cavalerie, artilerie și șefii de „servicii cari au avut comanda în „această campanie, precum și co- „mandanților de brigade, de divizii „care păreri s'au strâns în dosarul „alăturat. Atât din acest dosar cât „și din aprecierile făcute de șefii „de corpuri nominal asupra tuturor „soldaților evrei mobilizați, arătate „în tablourile înaintate cu raportul „No. 1156, se vede în concluziune ca:

„Soldatul evreu este un element „pe care nu numai că nu se poate „conta în războiu, dar este un ele- „ment periculos și disolvant pentru „armată.

„În campanie, afară de câteva cu „totul rare excepțiuni, masa solda- „ților evrei a fost numai o povară, „constituind elemente de desordine „pentru corpuri și că mult mai „mulțumite ar fi fost corpurile a „nu-i fi avut în rânduri.

„Că numărul mare de evrei în o „unitate poate duce la o catastrofă „aceea unitate.

„În infanterie au frică să tragă cu „arma, nu pot duce greutatea muni- „țiilor cu care este încărcat un in- „fanterist și formează masa trenar- „zilor în marșuri.

„La cavalerie, în afară că nu au „nici o aptitudine pentru călărie,

„căci au frica calului și nu-l pot „îngriji; dar mai ales nu se poate „compta pe ei, în recunoașteri și „servicii izolate ca ștafete, posturi, etc.

„În artilerie, sunt tare fricoși și „impresionabili la tragere, un ser- „vant sau un conductor fricos poate „compromite un tun, ceea ce este „foarte mult dacă îl raportăm la „numărul de infanteriști ce el re- „prezintă.

„Că această stare a lor ar pro- „veni din cauzele următoare:

„Soldatul evreu este lipsit de „toate calitățile morale care caracte- „rizează pe bunul soldat, pe bunul „luptător, că iubirea și devotamen- „tul pentru datorie și șefii săi, so- „lidaritatea cu camarazii, spiritul de „sacrificii, spunerea francă, simță- „mântul demnității, rușinea pentru „acțiunile rele ce ar săvârși; nu se „poate prin nimic entuziasma, cu- „vântul și exemplul șefului nu-l „mișcă și nu-l poate influența; nu „are de cât porniri pentru interes „personal și material.

„În massă soldații evrei sunt „lipsiți de calitățile fizice necesare „pentru a face o campanie, sunt de- „bili, fără rezistență la marșuri, la „intemperii, la viața de campanie „cu toate lipsurile și greutatea ei.

„Cu deosebire îi lipsește curajul „și sentimentul expunerii personale „fiind foarte impresionabil și foarte „fricos.

„La el instinctul de conservare „predomină orice alt instinct și ori „ce alt sentiment, din care cauză „este periculos ca propagator de „panică în unitățile unde sunt mai „numeroși.

„România Jună“

societate academică social-literară în Viena.

Stimate Domnule Director,

În numele soc. acad. România Jună din Viena, ținem de sfântă datorie să vă exprimăm cele mai călduroase mulțumiri pentru bunăvoința și sacrificiul arătat față de societatea noastră prin trimiterea gratuită a prețioasei Dv. revistă.

Cu onoare vă rugăm să binevoiți a dispune trimiterea și pentru viitor a on. Dv. reviste și tot odată vă rugăm să binevoiți a da loc în coloanele prețioasei Dv. reviste următoarelor:

I. Societatea academică „România Jună“ din Viena în ședința generală extraordinară ținută la 1. Dec. a. c. și a ales următorul Comitet pentru semestrul de iarnă 1928—29:

Președinte: Iosif Crăciunel, drd. în med. Vice-președinte: Marius Sturza, stud. în drept. Secretar general: Viorel Vișoiu, stud. ser. merc. Cassier: Dumitru Costea, stud. ing. Bibliotecar: Virgil Pop, cand. ing. Econom: Mihail Hentiu, cand. med. Censori: Traian Costescu, stud. ing. Augustin Papp, cand. ing.

În Comisia literară:

Președinte: Mircea Sârbu, stud. ser. pol. Membri: Virgil Pop, cand. ing. Carol Wasilko, stud. ing. silv.

II. Toți studenții români (creștini) precum și toți acei, ce poartă interes față de societatea noastră sunt încunoștințați prin aceasta, că societatea academică „România Jună“ din Viena — prin membri ei — stă cu plăcere în fiecare Marți, Joi și Sâmbătă, dela ora 3-30 la ora 6 p. m. la dispoziția tuturor Românilor creștini, studenți și nestudenți, aflători sau în trecere prin Viena pentru ori și ce informații relative la studii (înlesniri la înscrieri), precum și alte chestiuni.

Vă rugăm domnule director a primi asigurarea deosebitelor noastre stime și recunoștințe, ce Vă păstrăm.

Președinte:

Secretar general:

I. Crăciunel.

V. Vișoiu.

Rugăm pe domnii abonați ai Revistei noastre, ca în scrisorile ce ni le trimit în legătură cu Administrația Revistei, să menționeze numărul abonamentului (ce se găsește tipărit pe fișa cu adresa).

Administrația Revistei.

„Aptitudinile Evreului, cu totul contrarii cerințelor serviciului militar, sunt în firea și sângele rassei sale, de aceea nu se poate aștepta și nu se poate parveni prin nici un mijloc și cu ori câte stăruințe puse, a face buni militari din Evrei.

„De altfel soldatul evreu este foarte inteligent, dar această inteligență o întrebuițează numai și numai spre a putea trage folos pentru persoana sa; este ingenios a se sustrage serviciilor grele, a corupe gradele inferioare și a-și asigura bunul traiu.

„După arătările șefilor de corpuri

„unitățile care înnumără 10—20 „Evrei în rânduri, nu mai pot fi ținute în mână, deoarece ei seamănă cu mână corupția și ațâță la indisciplină și rea purtare în unități.

Comandamentul Corp. IV. Armată
General de divizie,

(ss) Al. Lambrino*.

Liga Apărării Naționale Creștine, dându-și seama că pătrunderea Jidanilor în Armată, este cea mai mare primejdie pentru țară a cerut, din prim moment excluderea lor din oștirea românească.

(Din „Ecoul Văleii“, numărul de Octombrie 1928).

Correspondență de pe Valea-Someșului.

Mult Stimat D-le Profesor,

În legătură cu alegerile și cu situația de azi țin să accentuez că cel puțin pe la noi, domnește, cea mai criminală anarhie, cum numai în un stat ieșit din făgașul normalului și pornit pe povârnișul peirei, poate să existe.

Candidatului Schiopu din Prundul Bârgăului, derbedei și bolșevicii partidului „ordinei, păcii și legalității“, i-au spart în miez de zi prăvălia, fără de a interveni cineva, fără de a se arăta vreun jandarm, sau autoritate administrativă.

În Ilva mică, muncitorimea dela fabrica de cherestea „Regna“ a năvălit în birouri distrugând totul și amenințând slujbașii cu moartea.

În Poiană, rudele D-lui Maniu și ale nepotului D-sale, profesor de gimnastică în Năsăud, Leonida Pop, au tăbărit asupra automobilului D-lui candidat Dr. Tăpălagă, în care se aflau și doi țărani și după ce pe acești doi din urmă i-au snopit în bătai, au năvălit asupra dlui Dr. Tăpălagă, care se refugiase în casa preotului Buzilă — cuscrul D-lui Vaida — amenințându-l cu moartea.

Ca prin minune, au scăpat toți trei cu viață.

În Rodna, muncitorul miner român Vilițeni a subscris lista de candidare a D-lui avocat Dr. Tăpălagă și cum au prins de veste „tovarășii“, au sărit să-l potopească, așa încât bietul om s'a refugiat din mină în sat.

„Trădătorule! Șpitli țărănilor jefuitori și domnilor ce ne beau sângele“, etc. au fost potopul de sudalme și amenințări ce sburau peste capul celui ce în România Mare, a cutezat să gândească și făptuiască, românește.

În aceste împrejurări nu cred să aibă Liga nici 100 de voturi.

E o teroare nemai pomenită, de care nu cred să-și amintească cineva, nici pe vremea Ungurilor.

În 8 Decembrie fiind târg de țară în Rodna a sosit și candidatul Dan și a făcut apologia Poenarilor, aducându-i ca pildă rară și vrednică de urmat.

Intellectualii și țărani frunțași nu mai cutezau să iasă printre oameni. Toate scrisorile satelor, urlă în gură mare, că acum pot toca pe ori și cine în cap, căci sunt ei la putere și legea e pe mâna lor.

Dintre oamenii înstăriți și poate și dintre intelectuali, nu cred să se prezinte 25% la vot.

Mare minune va fi de nu se vor întâmpla și nenorociri mai mari.

De-ar da D-zeu, să ajungeți în parlament ca să puteți demasca toate acestea, cari se pot dovedi, cu sute de martori dorindu-Vă tot binele și cea mai splendidă reușită, rămân profund stimător. D. C.

Jidani provoacă. Vineri 30 Noembrie 1928 la facultatea de științe din București s'a întâmplat un fapt caracteristic de agresiune talmudică. Studentul Cojan Nicolae dela secția electro-tehnică (anul I.) a fost crunt bătut fără nici un motiv de 9 (nouă) studenți jidani pe un hall întunecos dela etajul II; de notat faptul, că a fost lovit mișelește pe la spate.

Sărmanul student, lovit cu sălbătăcie de către bestiiile semite a rămas în nesimțire 1/4 oră. După cum se vede Jidani au pornit la atac. Li sfătuim să-și tempereze entuziasmul, căci altfel vor avea de suferit consecințe incalculabile. Și ca încheiere, o întrebare: De ce rectoratul Universității din București n'a luat până acum nici o măsură contra Jidanilor agresori?

INFORMAȚIUNI

Serbarea zilei de 10 Decembrie.

Zece Decembrie a fost sărbătorit de studențimea bucureșteană cu deosebit fast. Prilej de reculegere sufletească și de revizuire a conștiinței naționale — această zi e simbolul sfânt al luptei pentru existența nației românești pe pământul strămoșilor ei. Generațiile de studenți, ce s'au succedat dela 1922 până acum, au întreținut cu cerbicie focul sacru al convingerii naționaliste-creștine în sufletele românești — lăsând astfel să se întrezărească un viitor mai bun și pentru neamul românesc, care înainte de toate *trebuie să fie stăpân în țara lui.*

La orele 10 dimineața studențimea creștină a pornit în corpore dela localul centrului studențesc spre biserica Mihaiu-Vodă, unde s'a oficiat un serviciu divin, pentru studenții morți în războiu, și în timpul mișcărilor studențești, de către preotul Gh. Comana și diaconul I. Popescu-Mozăceni. Primul la cuvânt a fost cucernicul *paroh Gh. Comana*, care în fraze pline de jădăncă înțelegere creștină și românească a făcut un vibrant apel către tineretul universitar — spre a persevera pe calea cea dreaptă a iubirii de neam, și lege. Președintele centrului studențesc București și președintele Uniunii Naționale a Studenților Creștini din România au adus studențimii bucureștene salutul organizațiilor, pe care le reprezintă.

Di Nicu Mucichescu-Tunari, arhitect absolvent și membru al tineretului L. A. N. C., făcând o amplă expunere a stadiilor prin care a trecut mișcarea studențească — a scos în relief importanța cunoașterii doctrinei naționaliste-creștine, al cărei fondator e strălucitul profesor A. C. Cuza, de care studențimea creștină e adânc legată sufletește. În calea aspirațiilor noastre — pe lângă „anumita presă” — stă și așa zisa „presă independentă” al cărei reprezentant tipic e *Di Pamfil Șeicariu* (directorul ziarului „Curentul” și deputat național-țărănist), care a avut cinismul să afirme prin coloanele ziarului său că „*antisemiții sunt comuniști*”. De aceea se cuvine, ca toți acești cameleoni politici și șanta-giști ai gândirii să fie stigmatizați la stâlpul infamiei (studențimea manifestează cu vehemență contra dlui Pamfil Șeicariu și a ziarului „Curentul”).

În urmă s'a format un impozant cortegiu, compus din câteva mii de studenți, care s'a îndreptat spre mor-

mântul eroului necunoscut — unde s'a depus o frumoasă coroană de flori naționale. Aci, *Di Dr. Nicu Ionescu* membru în tineretul L. A. N. C. cerând cuvântul, președintele Centrului studențesc — a refuzat categoric, spunând că nu înțelege să se facă „politică demagogică de agitații.”

La întoarcere, studențimea trecând prin fața redacției ziarului „Curentul” a manifestat ostil.

După amiază a avut loc o întrunire în localul „Teatrului intim”, unde a conferențiat *diaconul Ion. G. Popescu-Mozăceni* despre „*Naționalism și credință*”. Bine documentat, vorbind cu o convingere impresionantă într' un stil ales, a arătat legăturile strânse ce există între naționalism și creștinism. Credința noastră ne-a păstrat ființa etnică nealterată timp de veacuri — și de aceea noi trebuie să fim Români în simțăminte, dar și buni creștini — căci numai astfel putem zăgăzui curente de disoluție sufletească și astfel putem forma caractere întregi. Să lăsăm deoparte patimile politice mărunte — și să facem politica neamului, care e sintetizată în formula „*Hristos, Regele, Națiunea.*”

Ce face diplomația noastră?
Statele vecine — Jugoslavia și Ungaria — nu respectă obligamentul de reciprocitate față de conaționalii noștri din acele țări. Constatăm cu adâncă durere, că frații noștri rămași afară de hotarele țării noastre, nu au dreptul să-și instruiască copiii în limba română — pe cheltuiala proprie, — atunci când statul nostru nu numai că permite minoritarilor sârbi și maghiari să-și instruiască copiii în limba maternă, ba le dă și subvenții.

Diplomați români, cum veghiați ca să fie respectată reciprocitatea în țările numite?

Voiți exemple?

Să răspundă frații noștri din Banatul Iugoslav și cei de sub stăpânirea maghiară?

Noi cei dela „Infrățirea Românească” cerem diplomației noastre să impună vecinilor noștri aliați sau nealiați — dreptatea proverbului românesc:

„*Ce ție nu-ți place, altuia nu face.*”

Pentru alegătorii Români din țară. E bine ca să ne însemnăm în

ce privește Partidul Domnului Ave-rescu următoarele: În „*Indreptarea*” din 14 Dec. 1928 *se face apel către alegătorii evrei din țară, cerându-li-se voturile în contul marilor servicii aduse de guvernarea averescană în 1920—21, prin permisul dat Evreilor de a trece Nistrul și de a se instala în țara Românească.*

Față de acest mare merit averescan, liberalii încă nu se lasă mai pe jos, arătând prin glasul Domnului Fildermann, că aceștia într'o singură zi, prin votarea și cu încetățenirea Evreilor, au făcut mai mult ca toți ceilalți laolaltă pentru Evrei.

În această întrecere de-a servi pe Jidani și de a le cerși votul, noi ne întoarcem privirile numai către Români și creștini, ce doar, își vor pricepe odată interesul propriu, și atunci, înfruntând toate partidele, în mod conștient se vor lupta direct contra celui mai neîmpăcat și mai periculos dușman al tuturor creștinilor și popoarelor depe pământ: Jidanul.

Deșteptați-Vă.

Al 58-lea cimitir jidovesc pângărit în Germania. Reproducem după „*Jüdische Pressezentrale Zürich*” No. 503 din 1928, cele ce urmează:

„Kaiserlautern. În 7 Iulie s'a săvârșit o faptă vitejească antisemită, asupra cimitirului jidovesc din localitate. Peste 30 de pietri de mormânt au fost răsturnate, iar mormintele bune îngrijite au fost distruse. Parchetul și poliția se străduiesc să afle pe făptuitori.

Acesta este al 58-lea cimitir pângărit! Numai în 14 cazuri i-a reușit poliției să descopere pe făptuitori.”

Din cele de mai sus judecă iubite cititor și răspunde la următoarele întrebări:

Cum se explică faptul, că în Germania cea cultă s'au întâmplat până acum 58 de pângăriri de cimitire jidovești?

Sunt Jidani atât de umani, și de cinstiți față de populația germană, precum se pretind ei?

Dacă Germanii cei culți nu-i suferă pe Jidani nici în morminte, cum să-i suferim noi Români printre noi și în interiorul țării noastre, știut fiind că toate trădările, toate spionajele, toate excrocheriile, mituirile și delapidările, precum și toate acțiunile subversive îndreptate contra bisericii, contra Tronului, contra armatei și contra poporului românesc, sunt puse la cale de Jidani?